

קשר שהקשרו אותו פטור, אך המתייר אותו פטור. וכל קשר שモתר לקשרו, אך מותר להתיירו: [ח] הפוטל חבלים מן החוץ, ומן החלפת, או מחותי צמר, או מחותי פשתן, או חותי שען, ומיוצא בהן, הרי זה תולדת קושר וחוייב^א; ישערו

גמורת ג"כ הוי קשר שאינו של קיימא, דמסתמא
דעתו להתייר העניבה ועלשוות קשייה גמורה
בבחול כמ"ש התוס' והם, ואפ"ה אסור ר' יהודת,
אללא דין להתייר שבוט של קשר שאינו של
קיימא [במידי דשכיח לעשות קשר שלקיימא]
במקדש, דתפלין שבוט מקדש קרבן בסוגיא
לקמן, וע"כ דואזיל כאן לר' אליעזר, אי הכל
אපילה לכתלה נמי, כיון דמכשרין דוחין שבת
במצאות שנוהגת בשבת וצריך לקיים המזות,
אללא לך לא ר"ש לא רבנן. וטעמא דרבנן
משום דבעינייה אין ממשמעת קולה יפה, ואין
שבות במקדש, ולכך קושין... ורבנן כרבנן
ובכל גוני קושין דהכי הוא פשطا דמשנתנו,

יב) — משונה שבת פט'ו היל' א כשם שהוא חייב על קשרין כד הוא חייב על התירוג, ע"ב, והוא בודך קיא ב. וזה לשאר החלוקות.

מחודדי הקצוות וגדל בברכות Love grass.]
כתב מורה מה עין מגע ציון לירושלמי פ'
זואלו קשרים, ואין שם אלא דין חותמת של

במקדש שאומרים עליהם שיר כל ים כמה
שיטבאר במקומו.
כתב ה"מ משוגע בערובין דף קב-כב
קוורין נימה וכו', ותקשו עלייה מהא גימת
כגנו רשותה לא יהא קושרה אלא עונבה,
ונאמרו הרבה לשגות בתירוץ, ופסק רבנו
כלשנא קמא דאמר הא ר' שמעון תא רבנן.
על כל ועין מהה"ת, ואין דבריו מוכחין לנו",
ועיין גם נה"א.

כתב הא"ש, מפורש דעת רבנו דקושרין בין
אם נפסקת מן הצד בין אם נפסקה באמצעות
מפליג כל בחה, וזאת קשר שארינו של קיימת.
וכו מוכרח לשיטת רבנו דפוסק בהלכות כל
המקדש מסקנא דגמ' בסוכה דעתך שירה בפה
והומריות בכוננות אין עולין למספר. והוא
דישרי לומר בשיטת כיוון שהוא שבות ואין שבות
במקדש, וכמ"ש החוס' בטוכה ריש החיליל, ע"ש.
וזא"כ איך יאה מותר לעשות קשר שלקיימה,
וזע"כ בקשר שאינו שלקיימה, וברור. וצריך
לפרש אליביה סוגית הגמ' דפרק (ערובין קב)
המברידיתא דתנייא לא היה קושחה אלא עונבה,
זומשניא הא רבנן תא ר' אליעזר, דאי משות דין
שבות במקדש לא כל שבות התירו במקדש
כלאמר בירושלמי, אלא לדלא"א כל מכשורי
מצוחה אף שמינן אפשר מבעו"י דותה שבת,
זאתה בмеди דיליכ דחייה בעשיית המוצה גופה
כלול ושורף כשבת דק' קלא, ה"ב דחניון שבת,
ולרבנן לא דחניון אף שבתו כיוון דמינן אפשר
מבעו"י. ופרק אי ו"א אפלו לכתלה גמי זכי'
אללא לא קשיא ולא רבנן תא ר' יהודה, ודכ"ע
מכשוריין לא דחו שבת אפלו' בשבות. ור' זכי'
אליבא דמאן, اي אליבא דר' אפלו' לכתלה
גמי זכי', והא לדלא מוקים ליה רבנן ואפ"ה
אין שבות במקדש כמו דבמסקנא לדין, היינו
דרתגמ' الأول בשיטת הנך אמרוי ל�מן דשבות
מקדש במדינה ושבות מקדש במקדש שווין.
טטעמא דר' זכי' אסור לעיל במוツא חפלין חדשות
קינגו שאין מוקשרות ועניבה קשירה מעלייה
דלא, ולכך בקשר רפי' אסור ואפלו' בעניבכה

፩፻፷፭ የዕለድ መሠረት
፩፻፷፮ የዕለድ መሠረት
፩፻፷፯ የዕለድ መሠረት

כטבוקהן טוליך היינץ מיטס נויס: כד מהויי. כטבוקהן מהתלאן נולרוג מפֿנְזָה הוליך מתגמיגין צויך נויז: כד מתקען צוים. סטמפלס טוליך היינץ מיטס נויס: כד נאל. סטמפלס לנטזות גליל ספֿיג בקופטה צויליה: כוּא. כטבוקהן קאַפְּצִיכְיַה נולדין חייב ייְזָס צוֹאָה: מילון

כ"ט ט' ז

כמילם נסמה. כבָּחוֹמוֹ מִקְשׁוֹ לֵי פַּרְסָה טָוָה אַגְּמָטָן : כְּלַחֲנָן . צְמַחַת
בָּלוֹד כְּלַבְּרָר הָוּ צְרוֹד חַיְבָּר מִקְשׁוֹ תָּוָאָן : וְהַעֲנִירָה קְלַבְּנָן
פְּלִיוֹן קִיבָּר מִקְשׁוֹ לְוָבָן : חַיְסָר . כְּלַחֲנָן כְּבָצָלָהָה בָּכְרָר וְצָלָבָר
וּמְגַלָּסָה : חַיְבָּר מִקְשׁוֹ מִכְּבָּרָה כְּפָטָעָן . רֶלֶג גָּמָר מִלְּגָחָה יוֹצְיָן כָּה מִקְשׁוֹ
מִכְּבָּרָה כְּפָטָעָן : סְוִוְּזָן כְּמִיחְמָה מִלְּכָה בְּפָנֵי מְלָמָּה . מַיְסָה
לְגַן יְהָרָה מִכְּבָּרָה שְׂתַחְלָבָן כְּבָצָלָהָה כְּמִוְסָה וּסְמִוְתָּן הַוְּסָּה וְהַמְּגָּבָּה
לְכָבְנָן וְהַוְּסָּה לְמִתְּחָסָה נְעַנְעַן בְּפִי מְלָמָּה בְּלָנָן גַּלְעָד וְהַלְּכָן
וּמְהַבְּבָן נְעַנְעַן לְמִלְּגָחָה בְּפִי מְלָמָּה : וְהַעֲנִירָה . לְיָיָן בְּלָגְדִּיְגָן מִי'
תְּלִבְנָהָה : וְמִכְּבָּרָה לְיָיָן יְהָרָה מִתְּחָסָה . הַלְּגָן הַמְּלָמָּה
תְּלָגָה מִלְּגָחָה תְּאַלְלָה מִוְּסָה . תְּאַלְלָה בְּלָגְדִּיְגָן בְּפָלָנוֹתָה הָוּ אַקְיָרִי : הַכְּנָן
וּשְׁעִירָה חַבָּלָן . תְּאַלְלָה מִזְמָרָה קְשָׁוָה חַבָּלָן : וְהַמְּוֹנָה חַיְבָּר מִקְשׁוֹ
אַלְעָגָן : כְּלַבְּרָר . בְּרָוָן תְּהִרְבָּה מִזְמָרָה : וְהַמְּוֹנָה
מִזְמָרָה : וְהַמְּוֹנָה .

מִתְלָאָן מילולו: כר מושטיה בזקנין. סכונתמה בטחן כהונת קדש כבון קאנקיס: כר יאכט קדרמן. סכונתמה כתותי' זענקי' טלאפניא חיכת מותס שטוק כמי' ליין: כ"ג מותס פוטקה בתיין: כר מוקימ.

כטמלהת תלותה חי'ין מטבח צוים: כר מחייל. כקצין מהתפלל ללהוג בראויין. סיוולן: קופין. קפוא מנקיס וסיב: כר נפל. ככמתמל לנצח בראויין.

31100

הלוות שבת

תכל'ו זיינו לרשות מקומות כבושים ומוכין רצ' סוכון לנגן צ'י"ע מופר לשקר מגיחו לו כליהר יד
שלון דרכ' נגלהם טבר מלן גזען ומולט ללו סיינו גוז ומקשי סטולט ה'ס סכחה חייכ' מוסס
גוז. מנגץ' טמני כהך דסייע' מוויסס וכונגזו צ'ו'ע לכהר נמלט סטולט מלולר בטוח' צטעם
טהוישס סלך מי' טבוחם צ'ו'ע תוויז'ן ומילנוין הי'ו פומרט סנו'ס כי' לה טופך סטולט מלול'
ווחיל' זונם. ק' קבלתי מלוך מווי' אבא ל' י' ב'ק' צ'י'ע וסתיו' למלמל מלך צל' מופם
לנומל' בסכיו'ו טומס מנעל שטוח' מוי' דסוס לחש' לפיע' סדרון' וסתיו' טופו' מוסס מהלכו
בדישול' צ'י'ה' דבילה' קר'ל' קבלתי מומאי רבי' צ'ק' טומר' למיט' סנו'ס צ'י'ט לאכומה סטחימוס
מלול' פל'יך' למלה' סטחימוס למיט' קו' סטמאנט' סטחימוס מוס' טהון' ק' גנמא'. באכמא'
דיבול' לבמות' ק' ולח'ס כיס גוז' סטמאנט' סטחימוס קו' חייכ' מתק'ח' בושף' טהון' ה' ינטט'
בז'ו'ה. במליבך' סטחימוס ק'יל'ל' סטחימוס' לו' צפינט'ה. קר'ל' צב'ת' סטוליט' מל' חה'ת
הי'יך' מוסס גוז'. יוטה'ל' מט' טהון' לו' גו'ס. מלט'ה' ק'ים' גיז'ת' - וה'יב' במל'ב' סט'ג'ן'
(ד'ך' ג') סט'ג'ן' ל'פעריו' ז' צו' לו' צט'יו' ובן טפמו' צבלי' חייכ' נולק'ירט' סט'ג'ן' סט'ג'ן'
לו' מל'ק'ם ל'ג'נו' מט'ק' נט'ו'ס' ט'ה' ט'ה' מ'ז'יך' וק'יל' ל'ל'ט'ג'ן' ל'ט'ו'ן' ט'פ'ל'ט' ג'ו'ב' ולו'ן' ט'פ'ל'ט'
כו'.' צד' מוגה' צבלי' מה' פיל'טו' רוכס צבלי' חייכ' ציד' לכהר פירטו' רוכס' ומילנות' הו'כו'
צד' מופר. צפ' בוהל' (ה' קמן) לא' הו'ן' צט'מאנט' בל' ממס' פן' יס'ר' צ'י'ם' סט'ג'ן' ל'ג'נו'
ס'ה' ח'מ'ל'ב'נו'. סט'ג'ן' יוטה'ל' סדר' מינ'ג'ן' דט'ק'ל' מועל'ה חייכ' מט'ס' ל'ב'ן'. צ'ב'

עב. המייסד יודעכלי ממן לעניך נפן וממהלך מייב' מנוס מיקך סטהו לענד קופין וכלהו ריבת ב 2

7

פטור, שהרי
ב' המותח
קצת ומוושך
ראשור לנתק
"נאט" (נפער)
בקגד ועל יד
אם היה כבר
בקבוק לעולם
רחבים-קצת
ג' אסור לו
ה' מוכין ע'
אבל אסור לו
דעתו אותן
ה' המרכיב
(ועין במלאכו)

א' הקורע-
לקרע עליון
הרמכבים כ' דאיינו
זהו: קשר ראנש
שהיראים וסמי' ג' ז
חיב הרינו דאליה
נקרא: של קיימט
מרמצין בש"ס ב'
דא"כ חיב משוב
בשני קשיים, ומג
יחד: בראש: החזו
התפירה קיימת, ו
אבל קשרו הרינו
חיב, והרמכבים כ'
חיב, ולכון: כי ב'
ומכאן בדי שלאון
עלום בטו"ן שא

ו אם נשפטו רצויות מנעליו או בגדיו במקום שדרבן לקשר בראשן, אסור להחיזין. ומכל שבן במנעלים חישים ומכנסים, אסור להנגיש רצויות לתוךן אפלג בלא קשר של קימא, דהיינו מתן מנא, ואפלג בישנים אם הנקב צר ויש טחה בתוכנסתם, נמי אסור (ועין לקמן דין בנין בכלים):

ט' המכפל חבליים, חיב משום קושר, וטפרין וגינו מבון לקלקל, חיב משום מתר (א):

ח' אcli בהמה מתר לקשר בון בשחת דלא שיק בו קשר של קימא. ונראה לי, זו נזק באגמי לח וכיוצא בו, לשיתיבש הנתק, אבל קש וכיוצא בו וכן בעלין של לולין דלא מונפק, דינו כתבן וכן משמע בגמרא קייד וקנ"ז ע"ב, עיין שם ברשי' ובתוספה ל"ג, ועין בסימן חרב"א):

ט' כל קשר שלא נעשו לקיום זמן ארך, מתר להתייר על ידי נכר, ובוני שבות דשבות, אם הוא לצרף שבת הרבה:

י' עניבה מתר, דלאו קשר היא, ואפלג אם היא עשו קש אחד למיטה. ואם פגתו שיעמוד קה זמן ארך, אסור לעשות קשר למיטה, אלא דזקע עניבה. ואפלג עניבה על גבי עניבה מתר, ואפלג לזמן ארך:

יא' לצרף יש להתייר, אם נפסק החבל מן הדלי לשואבן בו מים, יכול לקשר בדלי חגורה וכיוצא בו דבר שאין מבטל שם בנדאי לעולם. ומכל מקום יזהר שלא עשו קשר שהוא מעשה אמן:

כלל כה

החותר

(סימן שי' מ):

א' החותר ב' תפירות וקשר ב' ראש החותות יתדר, אבלו בקשר אחד, או בקשר שני בראש החותות מבאן ומפאן. כדי שלא תשפט, חיב משום תופר (א). ואם לא-קשר,

נשנת אדם

ב' א' כ"כ הרמכ"ם בפי הל' ח' והמ"מ לא כ' מוה בירושלמי שבת על מתני' פתילת הבגד וזיל, עשה מוה טהורה, שרית בשמן לא כמו שעשה מוה, וע"ש במפרש, ומה שנחיה בז"ע, ולע"ג דמותו ר' ל' כמו משון, ר' ל' דזקע פתילת הבגד שkapella סיל לוי' א' דקיפל שני חבלים דקים א' הו שזר והוא תולדה. וכ"כ הרוקח בשם הירושלמי השזר חייב משום טהרה. וול' הרמכ"ם ב' כל גדול, והן דעביד חבלין ההן דעביד ממויר (פ' המפרש איזור עני' במס' כלים פ' י"ט משנה ג' ב' חורי"ט שם ולע"ג שגרסת הרוקח דעתך משוו' חיב משום טהרה. והוגדל הפתילה משמע בכיצה ל"ב וברכמ"ם בה' י"ט דחיב משום מתן מנא וצ"ע. שב ראייה

ח' נסח העוד אגדת

יא' גור אל נון אונריה זעם

מענין היה מיליכת נסיך מלוכdot אֶל סכת יהו מלוכdot
ברוחנוווען.

השׁיבת

ובכענין חוקירות מועצת דמיהוא בית-

וְעַנִּי מָווֶה חִילּוֹק בֵּין וְאַבְנָרָת וּפְתִילָת חַוָּה וְנִימָה קָמָנוּ

אפק כי מופיע דברי קרב או נס מתכוון כמיוחם קרב

כמ' מגדל עוז כירונטמי פ', לא קטריס. נבדך וה' מגדל עוז כירונטמי פ' מגדל עוז כירונטמי פ' מגדל עוז כירונטמי פ'

ביהוּפְלָמִי כ' כלֹן גַּהֲלָן וְלֹא הָקֵן דַעֲכָר חַכְלָיוֹס. הָקֵן דַעֲכָר מִמּוּנָר חַיָּכְלִים יְמֻנָּס נָטוֹת וּפְלִי' מִמּוּנָר מִלְּתָנוֹן מְטוֹב שָׁבֵן צָוִירָה:

וכמי לא נ' טרכ בז' מתר לנו פסקנו ממוקור יותר יכול
הנ' לנו להזכירו למשך ימ' ביז'ה: פונט'ם ה' בז' בז'ה

ומענשה מומן. נבדקן נאכ שיכת טה התרומות. נג קוינט.

ונל' יונטו במלוגת הכהנויות הימנאיים והקוראים. ולמוה נלהי דקיהaur הכהן בוגר כ' כל' גודל וילפין לה ממתקן טבו חורבוי

לכדי בבעתир הולך ורואה קומרי מותח. פן הולך קנות
יריעות שכך קהילת ירעה קומרי מותח. פן הולך קנות

הַלְכָה וּכְמֹתֵן הַמִּזְבֵּחַ יְהוָה וְנֶסֶת כְּמִיעֵב קָטְמָע וְהַלְכָה
בְּרוּבָה יוֹנוֹת אֲלֵיתָם:

ט' ט' ט' ט' ט'

Digitized by srujanika@gmail.com

כְּפָנָה לְלִבְנָה כְּמַיִם נְגַנְנַחֲכָה

Digitized by srujanika@gmail.com

Fig. 2. γ^{23} \sim $1''_2$

卷之三

The Three Person

(ב') הקורע ונתכוון לתקן עי", ח'יב. מיהו לומדים דוחובי במלואה שאציגלו", אם קע בעכשו או על מתן, הרוי נתקנון לחן לבני צ'ר' וח'יב. ולריין פטרו ואסור. אסור לקורע ניר, דוחול מכתוקן מנא (שיט י"ג), ופלר'יך ייד' ק"ח ס'ק י"ז) ח'יב החטאת. (א'ב') ועין במלاكت מוחק שאלק עיד' אצקל על זה, כלים שברוך על פין עור או מטלית, מותר לדרשו כי לא יכול או לשחות מה שבכלי (שייד מגיא י"ד). הרוי י"ג מלاكت שבעשית בנה.

(ה') הצד שום דבר שבעמינו ניזוק, אפי' בהמה חיה ועוף סומא או ישן, אם היה הניצוד במקום שיכל' להשתפט ותפס, או שיגדו מקום מש קשור החתה. וווקא בעשי להתיו ביזו, אבל בעניבה ע"ג עניבה אפי' לומן אורך שרי (שייד מגיא סקטין). וכך ייש להדר כשלבש כתנות שיש בשפהו שביב לזוואר בחרותם, וכן במכם'ם וכורמות, לא יקשרו ב' החותם יעשה עניצה עלה. ראי' שמכובן להתיו ביטו, עכ' מודעוי להגנו קשור, דילמא מפליך (רומג'א שם ס'ס'). פרוות שיקורות או תפורים יוזד בחותם, או עוף מטלא, שדריך לתפירו קודם בישיל, וככ' כסוי כלים שקשרו בחבל ליל, כי' בזגונת ייש או פעדיצין) שדריך לקשור חוט סביב הסתמה למלעתה, מטור או מפקיע און חותן החותם, שאיתנו מותק והכל ע"ג שיגתקן. אבל הלה שבמוכר לדרקען, אם קשור בחבל מודר אבל לא מפקיע (ר'ל להתיו קליעות בחבל) ולא חותק (שייד ט' י'). נשפטו רצאות מנעל או של אחריו מכנים, אם יש טורה להחוירם, שהנקבים צר, ח'יב מושם מתקן מנא כשמכטל שם, ואם לא מבטל אסור מודרבן שמא ישבה ויבטל, בכענינה לעיל. ואם הנקבים רוחבים, שאין טורה להחוירם, אסור יהוזון שטוא קשור (שייד ב'זוט'יז'ישס ס'ק"). ג'י' ב'זון ח'זק' ואסור כהה", בככל ודוכתא, דכאין טורה דוק אedor הווא, להבי שר' ע"ג ענבר מוכרים לזריך גודל, כשבות רשות לזריך גודל דשי' (שיט' ה'). אונדרות תבן או רושא (הייא בליל') אפי' קשורין קשור של קיימא נבל, מותר להתיין, דלא שייד קשור קיימא באוכלי בהמה. ויש אסרים (שכ' ט'').

(ב') התופר שוחב החותם עם החותם בפעמים בהבנד שתופר, ורק אש' החותם מכאן ומכאן (בקשר מזה וקשר מזה), או שקשר אה'יב ייזדרה להחוירה, אין מוחן להן (שיט' מגיא כ''). ובמה שלא מודה, אף נשמטת כשיתפסה, לא שייד נבה צידה. והתול דינה בהיה (ס'י י'ג' ב'זוט'יז'ישס ס'ק").

⁹⁴ (ה) המ"א אופר.

תפארת יעקב

Հայութ Առաքել Մատիս Տիգրան Մատիս
Տիգրան Մատիս

דרכיה ג' ב' משומן לא יגע יק' כ"ז). ז' מטלית כל זה, מותה על עי' שכ"ז
תולדתו עשייה נום טוהה והוא בעין שענוברים), רג' כבר, מכן חיב' שב חוויה שנתקראין סליכון וב' כב' עליין ומוחותיהם נני' חוטי ען החוטי הנדרש אדרען כב' כה' חוט שטשאפט), א' אחריו בטבעו כ' אחריו תלויין במורינה א', עט' חוטי טמי' שתי' הוא השתי' ומעלה ב'. וכן ען חוטי זו תיקון נגמ' י"ב שבזמן שי' שתי' ננית. כן אשונה, ההשנית וככל ק' ק' דבר נ' א' עיי' אשורה. כבירה (נעט' מטה בר-א' ממעלה

ענין סעיף ו' [ב'ק טו], וכן מכח המגיד מטענו שפמ' ג'. נן. לדג' כעולה אגדה צ"ק כ"ג ול ענין קיון צ"ז טעוף ט': ב מוחר בכל חבל. לסתמוך והמוטו ג' (לפחות). וענין גמרדי לולכות קילוי נ"ק דמי מתקנת כמה מייעץ קילרים, וט' בכ"ז פרק ג' למקולך [טב], ה ד"ס ואהמ' לדלמן לדלמן [טב], ה' ב' ק' נלעכ'.

(ט) אבל אם היה קשור [בכו]
לכשרו בפרה או אם היה קשור באוכום ורוצח
שלו[ן] סמם מהו לנו כתף ספורה
סימר וזה, וכלהלן למן ספקו ציטינו
באוכום במודר בכל חבל:

ס"כ [עמו רע]

סימן שיח

דין המבשל בשבת. ובו י"ט סעיפים:

⁶ [א] המבשיל בשבת (ונגנץ) [ב] ^(ט) מ-ענתקה רמת מתקבז אוליגניות (ט) במנוחה לא כפלה נוגעת

הנומינט קאנטנשן מוטין ומאלקן ימד זקנעל מה, דזס קאנילו לא ליטרלדי לדע כי כל קיימעה, טאאי כמג [אט] שטורן זז ר'ת, ע'ב. כל קאנל שפערומים נמלך ומונטלו לעולם, רף על פ' סטחלה עס'יתו לע סיטה מע ממע להגיט סס, מס'ו, סלען וקסול לנעוצר לרשותם שמאכנים, טלאטומים נמלך ומונטלו אס לנוולס עד ציסיס צליוי (צ' עמוד זז ד'ה כהו, כסס כל זז קו סיין ג'ה, ר'). עיין מה שכתבי טריינר 3' ('נא'קן [ז']. ה'ה'ב אלמנ'ס' ז' זטמן פרק 2' [אל'ה'ה] טטומן חנולס מלן מין ציסיס, קויב' מטוס קוקט, ועיגלו כד' שערמדו קאנבל כטטילו זליג קטיירא, סטמיהט מל'לטמו מתקני'ים. וכן קאנפלייד סטטיל מיע' מטוס מסיק, ועוזן צלען ימכוון נלקלן בטלד, וטיעו כטיעור שטומן. עיין צ' עמוד זז ד'ה גפלק כלען ציסס קאנפלייד גאנטן זטמן ז' [ז']. ה'ה'ב אלמנ'ס' ז' זטמן פרק 2' [אל'ה'ה]

שיהח א אסור לו ל-ונוטם. מכם נוטטם ג' [בז' מ"ג] פמ"ן (קע'ה) [קע'ג] מ לסקיריה מוקול גס כן:

עורך דין למחריקי"ש
בוגר סטודיו: [בוגר בכל היבשות]. כל אריה נמלן כהממה מומר לנקיון שלו צפחה, וכל כתמתת כהה פרך "זגלגה" [ג]. ונילדה לטמיון יסירה מעטה מהוונן ולביקון

הנחיות דינמיות

שיז' א) (שרי' ע"ג א') ומושב'ל בשבר', ס"ה ס"ה בקדשה על הולך וילך וילא
רומי' להתקבב נ"ד עצם וטמי'ו, והזוקן בגמלים טען יי' וזה מכתבן במוקפת,
מכאן כריטוט'ו "נמיהו'ו' לנטונומו דר' יי' ע"כ ד"ס (המ"ר ר' יי') (ב' קמ' ג' ל' ג' (ב' מ' ז'
על פה' דמיין, זקרוני'ו' ייטול מלון סיל כמו זקרוני' עבד�, ע"ה' ז' ב' (ב' ז'
אפור לו' שוו'ו. עי' מג' א' לאקון ס' מיל' ס' (ט' ק' ז':

ב-כ"א צורב מאריך ורבי יוחנן אמר לא מושג דמסקנא דגמריא [שס] דמן חכמים רבי שמעון וርכיה לאיה כי יוחנן הפטיגו, ואם כן מדרבן סבירוא לאלה כויהה הלו. אבל לאן דאמר מעשה שבך דרבנן, מסקנא דגמריא שם [עב] דתיכים פוטריין שארא קאי, אבל בשחויטה שבת מהי'ריך רבנן, וסלוא לה הרכחא לאוקמיון, ועוד קאן דלידין הלהלה מאן אמר מעשה שבך דרבנן, תיא הכרחא דרכנן סבירוא לו רבי יוחנן הפטיגו, ואם כן קאן דלידין רבי יוחנן כו', ומולחאת דרב אוחז ובוינא נפקה מינה לפירוש דמתניתין קאי וחכמים פוטריין אשארו או לא, בגין ליעיל, וזהו שחכוב (ה'ר'יך) הליך הלהלה כו'. ומכל מוקם ורבי שופטוחו (ה'ר'יך) עיקר לולכה, והוא יש להביא תיא לזריחו מהה שכחה ברושלמי פרק (ג) [ב] דידי"ס נזיה הלהה זו ויל', של בית ובון גמליאל היה שוחקין פלפלין בחרחים שלון], אמר רבי אלעד בו [ב] צודק פעס אוחת אבל בא אל בן גמליאל והבראו לפניו איגירין ובוחנו פלפלין שוחקין, כיון שטעמנים משן די' מהן, אמר לו כל החשש להן, מעבר טוב הון שוחקין, ושאלו גם בון גמליאל אבל בו נזוקן פלפלין שוגג ואכל, אלא שלא להתרי מלאקה ע"י ובון גמליאל, ולפי זה הרואה להתקין. אבל למלהלון ריש פרק ג' שם גמ'ין כתוב, כיון שלא לא רשות דבריהם המפורשים בירושלמי, וגם ייל' כמו שחכוב בריש פרק נשבעה תר' [ג] שאוי ממשל ור' הדר, אבל לאו כו', וכן ראותינו גוזו נזכרן לעיל. עוד, רבדה ראייר אמר ירושלמי פרק ב' דתורותמו נסוף הלכה א' בעון קומי י' יוחנן את מה את אמרו, אמר לו אין לא מושג המשער והMbpsל בשחויטה בשוגג יאכל במוניו לאילך, ואם כן להלה כו' בעון קומי בדרבן לא קנייס כבודו רבי יוחנן הונייל, ומה שאמור שם ושולשמי רשותה ריבוי מאיר ודבשוגג יאכל כו', נס סוף רבי בדורותמו שם פ"ב משה [ג] המער והMbpsל, שהמעער הא דרבנן, וכן ריבוי יוחנן כו' האסורה, והbpsל כלים כו', והbpsל הווא מן התורה, וכוסתס ה פס ריבוי יוחנן רב לעיל. מהה שכחוב הנאנונים וחובבו ברא"ש דלהילן [ה'ר'יך] הרוי' [שכח טן ודורם'ב] [מלחתמו טן דלהיסק כובי יהודא מושום ופישע נמי האורי גנ' ובן חכם הואי' ש פס פתק מקא דוילון [נסמ'ין] ליתא, דרכר כהבו חותסוח בפרק קמא דיט"ז נביעה, א' ר' ר' האיריאן ושוא קוכנותו איזון השבי בי' תורה, יהה מבישול עכו"ם יבגדמו מ', וכל שכך לאחומריה בהוראות, דרכ מורי כבוד מאיר, וכל שכן דטוגדי דפרק כי' דשבת ז' זקם, א' כוותיה וכל אמרוא שט'

שׁ טַבְנָמֶת:
הַיְלָדָה, חֲדָרָה, כְּבוֹדָה
וְכִסֵּאָה לְדַבָּר
וְכִינָן קָמָל עַל נְזָרָה;
גִּינְעָן, גַּן וְכִינְעָן, כִּילָה,
הַרְבָּרָה [פְּסָמָם, מְגֻדָּלָה
וְגַדְעָנוּס] צְלָמָת
סְמִין יְמִין כְּלָמָם
פְּרָמָם כְּלָמָם צְלָמָת
וְכִינְעָן סְמִין נְכָרָק
[מְגַנְגַּן גַּלְגָּלָה כְּבָשׂ וְאַרְלָלָה]
חַוּלָּן פַּרְמָעָן וְזַמְּרָלָה
פְּוֹקְדָים צְרִיךְ אַמְּנָה, חָרָב
יְהִי גְּמַדְעָן; מְגַדְעָן צָהָב,
צְבָבָן גְּלָגְבָּן וְמְדָמְרָה מְלָאָן
טו, חָרָב וְזַעֲמָן, וְכִמְלָמָה

ציוונים ל'רמ"א

גָּלוּן מִהְרְשָׁא

שבצות זהב

אשֵל אֶבְרָהָם

לאב היטוב

א' עגנון, ונמצא סטואו מופיע גם ב秘书ים זו כיט', ומוליך צפת מוחר לחילון ג', ע' ז'. ובפרק מהנו נשות כבאותם ג', ד' י"ד' גמאר'ת ה' י"ה' מיר'ת ה' בפרק כדעם רבי מהרי דקערלע זלה זטונג זעלן קפל'ן זו זו, נמאר'ת ג' י"ה' נוועטל, נאצ'ל מאריס טראבלעס זעלן קולעלאן, רבי זטונג דלעיג'ת מהרי גמאר'ת ג' י"ה' צו לעופל, וחוז אנטק ממס' פאליטס נפקק קומל' דוקולין, ו' ע' ו' עז'ן פאליטס שמאכ'ה לארכאנ'ס פ' פרק ג' 'דרליגווע' ו' עז'ן ז' עז'ן.

שבת אלא עדין לא ברך הכהנויות מערב שבת, אסור לזכרין בשבת, אף על גב שאין לנו עשרה קשר, מכל מקום בין זה והכהנויות הם צורך ו开会ן הצעירה עליה לו היה מתקן מנגן, כמו להבחין בהדרת תונך הקשור למאנר ואמר לו ללב צורך אוגן, ואstor : פמ' הוּא כב' אין ל' מנגן אפשר דשורי כב'. ר' ליל, ודוקה למאנר רדאמר ללב צרך זכרון והגדת הוא בן תורתו ומגולו אוינו ייצא, והוא שפיר התוחבה מנגן. אבל בצעירות דאספלו ביל' הכהנויות כשרום מן התורה, לא היו מתקן מנגן: לא נגונין. ר' ליל, שיתקיים מערב כשרום מערבן בסוף הכהנויות: ביב' הולבל' מערבן טום טוב אלל' מנגן שעה מערב יומם טוב והוא מרווח ואפשר ללחוזן דודינו כב'. ר' ליל, שיתחוכב ווות' שכך בו באכזבאות שבעה וחמשין אהרים ואחר זה יעשה בחוטש שכורן בו קשו מרווח וחוחב שבעה וחמשין חור ווות' הקשר שמשו קשירה דזה הקשר הנעשה מערב יומם, מכל מקום אוון קשר מתקן מנגן, וא' ראמ' עשה שעה בראושוט והגדת הוור של קיימא, אלא ביחס אחד לבר, אבל כאן דוחוב בו שבעה וחמשים האחים רדאמר למלוך כל השבעה וחמשין מתקן הקשר לווחן, וגם הוט הכהנויות הקשר שעה שמנו לא יתקים או מוויד עבד. אבל יאן ז'וי קשרו השבעה וחמשין כי היא מרווח בויסט קיימא: שחר בו ר' ר' דרי, שר' חזהה בכחיה גונוא והי קשר גמור, וויצא בקשר בהאי גונוא בצעירות בשיעורו שהייה קשר עליון, ומהו בו דוח לא מיקרי קשר, מטעם והן:

שחו (פ' א) אספור כב', דמקדרה אסורה גם כב', דחאה לגבי ודריה בלוע קשי טעמא אסור קת'ות ציצית כב', ר' ליל, אפלו עשה קשר עלין מערב

הנְּצָרָה

ברמת אשמה

וכזה יש אישור ודרכן בכל עניין. ואם הם מודרים ממשתగעים, כמו שמצוין כן בתרגולים, קרוב לא לדי איסור דאוריתא, וצריך ליזהר בזה מאד מאד. ואווזים ואינדייקעס, נראה שהם נוחים ואין בהם צידה. ומ"מ גם בהם יש לדקדק לבלי לא לדי חילול שבת ח"ו, טוב להכנסין ע"י אינו יהודי, אם אין נוחות שיבואו ע"י שרייה. ובויניהם, נראה שאסור בכל עניין, דבחן כפי הנראה ודאי שיק צידה:

לח כתוב רביינו הרמן"א (טט) חותול דין כשר חייה, ואסור לחתופה בשבת. עכ"ל. ואין בו רשותא, דודאי יש ב邏輯 נצוד, אלא כונתו אפילו חותול הביתי כי שיצאה, אסור לעמוד בפניהם ולהפסיק לה הדרך עד שתכנס לבית או לכלהן, והיינו כששורקין ומצפפין להם באים תיכף, מותר. האמנם אם אין מרגלים, ויש בינהם שפורחין לאכאן ולאכאן, ונשיטים מתחת יד הבעלים, עד שנצרך לעמוד לפניהם להפסיק להם הדרך, אם הם בחוץ, אסור לישראל להבניהם בבית או לכלהן ע"י מעשה בהפסקת הדרך, אלא ע"י אינו יהודי,

שער מס' טז פקי' קי"ק:

שין דין קשירה ועניבה והתרה ותופר וקורע וכו' ב"ט סעיפים:

אלא בחותניין רקים לעשיית בגדים, וכן אין בוה רק קשור. ושיעורון, כדי שיעמוד החבל בפתילתו ללא קשירה, שנמצאת מלאכתו מתיקיימת. וכן המפריד את הפטאל, הרי זה חולדה מתיר וחיב, והוא שלא יתכוין לקלקל בלבד. ושיעורו כשיעור הפטול, כן כתוב הרמב"ם בפ"י דין ח', ע"ש:

ב רבותינו בעלי התוספות [עג, ד"ס קוטפל] נסתפקו אם בעין מתייר על מנת לקשור דוקא, כקורע על מותת למטרו, אם לאו, ובעת גותה דבעין דוקא על מנת לקשור, וכן כתוב הרא"ש [פ"ז פ"ג], וכן משמע קצת בירושלמי, ע"ש. אמן רשי"ז ולקמן בראש פרק ואלו קשרים (קלו) דתנן בשם שהוא חייב

שורקים להם והולכים לכלהן בלי טירוב, אין זה בגין צידה כלל כמובן, ובזה שניינו מדרין וכו'. וענין הצידה שאמרו היה ועוף שברשותו מותר לצדן, או פטור אבל אסור, מירא באותן שאין מרגליין עדרין, ונזכר איזה השתדרות להכנסין לכלהן, להפסיק להם הזרק וכיוצא בזה, וזה הם כל החקוקות שנתבאראונ"ח. [וcean וס' טמי מ"ס ל"ט ננטמם ל"ס לומ' נ' ע"ט]:

ולו והנה בהמות וסוטים הם תמיד בני תרבות, ואין שיק בהם עניין צידה, אם לא כשרדו, וזה לא שכיה. אבל בתרגולים ותרגולות, צריך כל בעל הבית להשיג על בני ביתו,adam הם מרגלים בביתו ונוחין ליכנס לבית או לכלהן, והיינו כששורקין ומצפפין להם באים תיכף, מותר. האמנם אם אין מרגלים, ויש בינהם שפורחין לאכאן ולאכאן, ונשיטים מתחת יד הבעלים, עד שנצרך לעמוד לפניהם להפסיק להם הדרך, אם הם בחוץ, אסור לישראל להבניהם בבית או לכלהן ע"י מעשה בהפסקת הדרך, אלא ע"י אינו יהודי,

חיה ועורף יב
הוא שלא
תפסם אף
זו בין בני
כתב עליון
חיה ועוף
וסוט, וכל
צדן חייב
בן הכללה.
ילו כי לא
את, מיהו
בתפקיד

ור, דא"כ
לרפתקן
בג' נקמתן
תרגולות
ים צידה,
צידה לא
ומרגליין,
הבעלים

יש להקל
ז"ה בבית

פסקי משנה ברורה

הנכנת שוי אפילו ברוק, דוגמגין בו כבור. ויהן במשנ"ב (קי"י וט) כתוב עוד כמה אופני היתר, עי"ש.

ס"ג זי"ג גע"ה

טכז/ויא פג' זק"ה

אבל כמודמה בעניין שזה מחזיק יותר מארבעה וכברחבה ושנים אוחזין זה מכין וזה מכין ואחד שובט בשבט על החוטאים ומתקן אותם זה בצד זה עד שתעשה כולה שתי בלא עבר. ומתיחות החוטין כדרך האורוגים היא הנכסה המשוכה וזה המותה נקרא מיסך. וכשכופlein אותה ומתחילה להכנס הערבי בשתי נקרא אורג עכ"ל:

7 ← וההיא דירושלמי דקאמר ההן שעבד חבלים חייב משום טוה, לא משמע הכל שלחי המזניע בגין דירין (זה, א) דקאמר גודלת ופוקסת משום בונה ולא בעי למימר משום טוה כי: ↴

(פה) והעשה שתי בתי נירין: פירוש רשי"
(עג, א ד"ה בתוי נירין) סממן טני מוטין גמוך טמי ניל.
ותנן لكمן פרק האORG (קה, א) העשויה שתי בתי נירין בנדרים ובקירות בגנה ובכברה ובסל חייב ואמרינן בגמ' מי נירין אמר אבי תורת ביתני נירין וחדא בגין פירוש רשי"
סני פעםיס מליליכ כל טומט כל טמי גכם נילו דקיינו טקווין פיל"מ. וחדא בגין ופנס טליתם מליליכ על חוט קנייל טקווין ליל"ט סמלוליכ על טקינס עכ"ל. ובערוך בערך בת נירא כתוב כדואלא נירא תרי זימני שחור סחור נקייט חד זימנא חוט עבה שהולך בעבר עלי הנירא. ובערוך נר כתוב העשויה שתי בתי נירין מכניס את חוטי השתי בגיןים שיעלה זה וייד זה ויבוא הערב ויחזר

(פ"ד) והמשיך: כתוב ה"ר משה מימון (פ"ט, יח) המשיך חייב והוא מלאכה מאבות מלאכות. והשובט על החוטים שיתפרקו ויתקנס הרוי זה חולדות מסיך. וכמה שייערו משיתקן רוחב שתי אצבעות עכ"ל:

ירושלמי (פ"ז ה"ב נא, א-נא, ב) ההן שעבד זיר חייב משום טוה ההן שעבדן קושרן מנפנ' מהצלן חייב משום מסיך ההן שעבד קופין' כד צפרי לארך משום מסיך לרוחב משום אורג, ההן שעבד ערסמו' לארכ' משום מסיך לרוחב משום אורג ואין לי לפреш.

כתב ה"ר משה מימון (פ"ט, יז) דרך האורוגים' שמאותחים החוטים מתחילה באורך הירעה

1. עבר: א חסר 2. קופין: פ קופץ 3. ערסמו': ד
(ערסמי) [ערסמי] 4. הערב: א חסר ד מונגר

באור שמה שלדעתו הרמב"ם (שם) מבוסט על הנחת רבינוiao, שהבבלי חולק על הירושלמי, ואינו מחייב מדין טווה אלא משום קשור, ואף שבגדות לא חייב הבבלי משום קשור, שם יונק מהראש. א בבבלי (שבת עג, א עה, ב צו, ב): מיסך, ↪ין ברמ"ם שבת (פ"ט, י"ח), בירושלמי דפוס ונ齊ה רפכ' (פ"ז מ"ב ח עמ' ד): מיסך, שם בגמ' י, ב) וכן בנדפס (נא, א): מיסך. ב רבינו מולג כאן בירושלמי, ומעתיק רק הקשור לענייננו, וכן להלן לאחר: כד צפר... משום אורג. מולג עד: ההן שעבד וכו. ג בירושלמי שלפנינו גוט: "cad צפר משום מיסיך, כד מהחית משום חופר". להלן בירושלמי בענין המתה (ערסמו') נאמר: "לארכ' ... מיסך, לוחוב... אורג", ולගירסת רבינו נרא, שלא שיר' תופר אלא לאחר שקיים האריג, ולא תוך כדי יצירחו, ע' רשי" (עג, א ד"ה וחותם). ד קצת קשה מזוע הקדים רבינו הל' יה ברמ"ם להל' י, ונראה שרביבנו ביקש להקדם שם המלאכה וחובבה להסביר המשעי, כדרך המשנה והגמר. ה נר' שהסביר הרמב"ם מתאים להסביר רשי' במש' (עג, א): "אורדר", כן פ' המ"מ שם (הלו' י), המאייר על המשנה, וכחון מרדן זיין אי זט'ן. ועין

לדעתו, שהוא לשיעור הסיט הכספי לרבי יוסף, ואינו מגיע לדר' טפחים. כד ע' מ"מ (שם) "שהאהמה היא בת ז' טפחים ויש בה שתי זהות במדת הזות האמור בכתוב ולא המשוער בז', שהמשוער ביד מלא הסיט יותר מאשר הוא משני שלשים במוגש". נר', שעדתו אין השואה גמורה בין השיעור העדכני של מוריית היד לשיעור ההלכתית, ואפשר שנשתנו הטעמים, ובכך אפשר להרחץ קושית רבינו. כה וקשה לרביבנו, שההוא"א אמרו "గודל משום אורג", כוחלת משום כוחבת, פוקסת משום טוהה, ודוחה הגם" וכי דרך אריגה בכך וכי דרך כתיבה בכך וכי דרך טוויה בכך. מש', שוק משום, שאין דרך לבצע המלאכה כך, אין חיוב משום אריגה אהבה וטויה, אך כשררכו בכך בגון חבלים, מש' שיתחייב משום טוהה ואrigה. אולם רבינו ודאי סוכר, שימושות הדחיה שאין פעולה זו דומה למלאכה, וההוכחה שגם מדורבן לא אסור, אלא משום בונה. ועיין חוס' ד"ה וכי דרך אריגה בכך (שבת צד, ב) ויש לעין בדעת הרמב"ם שאסר עשיית חבלים (פ"י, ח) משום קשור והשאלה כפולה: מה מקורה של הרמב"ם, ועוד שמהירושלמי מש' שחיבב משום טוהה? המגדל עוז (שם) ציין לירושלמי פט"ו והק' מרכיבת המש' דליתא שם, ועין בפי' הרב קפאה (שם). ועין

ספנ אור קרכז געגס

הכן מרדן זיין אי זט'ן
הכן זיין

אמור אף הכא יצא ידי קורעו, [פירוש שסביר שפטור מפני שלא קיים מצות קריעה, הדמי מצוה הבהה בעבירה, ולכך הוא מקלקל ופטור, ומקשלה, אמאי גבי חטא לא אמרנן דהו מצוה הבהה בעבירה, אלא כר"שadam עד שיה ל' צורך בגופו [פירוש, ולעומת דיצה ידי קריעה, אלא שאין התקון בגופו של בגדי, והוי מלאכה שאצ"ל ופטור] אל תמן הוא גרים לעצמו, ברם הכא את גרמת לו פירוש שפטור משום דעתכין למצוה, והוי טעה בדבר מצוה ועשה מצוה רפטור אף על גב דלא טריד, שאין דוחה שבת, משום דעת גומת ליה, מה שאין כן תמן שאיהו חטא גרים לעצמו, לא מפטיר אף על גב דעתה בדבר מצוה ועשה מצוזן ופריך, ואפי' תמן את גרמת ליה, שאילו לא אמרת לו שיביא האיך היה מתכבר לו כו', וא"כ ליפטר, וברור.

הלכה יב: הבונה כל שהוא חייב בו. בירושלמי פרק כלל גדול ה"ב, מה בנין היה במשכן, שהיו נוחנין קורשים ע"ג ארנים, ולא לשעה הייתה, א"ר יוסי מכין שהיו חוננים ונוטעים עפ"י הדברו כדי שהוא לעולם, א"ר יוסי בר בון מכין שהבטיחן הקב"ה שהוא מכין לארץ כמי שהוא לשעה, הרה אמר בנין לשעה בנין כו', ונראה שיטת הירושלמי בזה דהו בנין, אכן שיטת הבעל צ"ב.

והנה נראה דאיهو ס"ל ג"כ דהו בנין, בירושלמי לעיל (פי"ג ה"א) קאמר מה קשירה היה במשכן, שהיו קורשיין את (המתרים) [המתרים], ולא לשעה הייתה, א"ד ייסא מכין שהיו חוננים ונוטעים על פי הדברו כמו שהוא לעולם, א"ר יוסא ב"ב מכין שהבטיחן הקב"ה שהוא מכין לארץ כמי שהוא לשעה כו', ובגמרא רילן (שבת עז, ב) מצאנו, קשירה במשכן היכא הוא, אמר רבא שכן קושרין בitudות האهلים, קושרים, ההוא קשור ע"מ להתייר הו, חזינא דסביר הגמ' כר' יסא בר בון, מכין שהקב"ה הבטיחן שמכין

יפה, ואינו נאות, אלא מן הצד הו מעשה אומן, ولكن כאמור קשור שאינו של קיימת ואין מעשה אומן שרי, אלא דוגרין אתו מן הצד, ורבינו פסק כרבנן, ובכל גווני קושרין דהכי הרוא פשוט דמשנתין, ושיטתו מחורר מאוד.

ה' הלכה ח: הפוטל חבלים בו, או חותם שער בו, ח"ז תולדות קשור וחיב.

אין להקשوت מהא דאמר בירושלמי פרק כלל גדול (שבת פ"ז ה"ב) ההין דעביד חבלין, ההין דעביד ממור (פ"י מוחר, וכמו משודר) חייב משום טווה, שכבר כבב באור ורועל דגמרא דילן פליגא, דאמר בגמ' (זה, א) גודלת משום בונה, ולא אמרה משום טווה, וזה מוכחה, דרכ' על גב דטוויה בעזם במחובר אין דרך טווהה בכך, אבל גבי שערASA דהגולה דרכאה בך אמר אמאי לא מחייב משום טווה, כמו דאמר בפסקת וڌי שם, יעוזי היטב, או לרבען משום שכות, דמיוזי בטווה, וע"כ ברכפוטל חבלים אין חייב משום טווה, וכן פירש רבינו משום קשור, ולא אמרו בוגדלה משום קשור, דזה לא שייך בהא, דכללו ינקי מהראש ומוחברין ייחד, ודוגמתו בסוכה י"ג ע"א, ואף על גב הדחד ואגדינרו לא שםיה אגד, אגד בחד כו', ובפ"ה מהלכות סוכה הלכה י"א ודוך היטב.

הלכה י: הקורע בחמתו או על מת שהוא חייב לקורע עליו חייב כו'.

רבינו איזיל לטעמה, דפסוק בר' יהורא דמחיב במלואה שאינה צריכה לגופה, ובירושלמי בפרקין (שבת פ"ג ה"א) על משנה הקורע בחמתו ועל מתו וכל המקלקלין כו', בעון קמי ר' בא היר מה דעת אמר תמן השוחט בשבת כייר [פירוש שיצא ידי חטא זו שביביא, ומקטירין האמורים לעיר, כמו ראייתא בתוספתא (דכירות) [דמנחות] (פ"ה ה"ב) והביאה רבינו בשגנות] ומביא חטא אחרת [פירוש מפני שחיל שבת בשוגג] וא"כ

בזין זמין
ד' אי ר'
אלא לא
ודרכו'ע
בותה, ור' ר'י
לכתלה
גן, ואפ"ה
א לדידן;
אמוראי
גה ושבות
ר' יהודא
ץ חדשות
יה מעלייה
זו בעניבה
ל קיימה,
ולעתות
ו התם צו,
למא דין
על קיימה
ל קיימה]
בן בסוגיא
; אי הcli
ין דוחין
יך לקיים
הא רבנן,
משמעות
ן קושרין,

דין סוף
ש עונבה,
זה דעת
; והיין
ו תחיב
ואינו של
וב"א הא
מן הצד,
צע אינו
נו, ואומן
ע הקול

L

三

6

ברביבינו מגנול בוגת ט"ז פ"ז (ע"ב מ"ה) וכו' ולו
חוימרי לפומרי חיוכ י"ג כ' ו'ז'ל ו'ס כפף
פייה למונען ומפלכה, כנטומתם למוט חיוכ מטוס מועה
כלצ' למלמר כטומת מוט כל תפוחה נטחת חיוכ,
חמלטה, וכטפהל חיוכ מטוס תפוף, כלוי הלו י'ג
חטטומה ע'ג, וכסיינ' וגטוקספ טועה ומופר. ולכלולו
חטטומה לבן כהן זומתת חטט מוט כל תפוחה ג'ג מטוס
תופל כפלט'ג'י ולל' מטוס טוב, וכדיליטט פירוטלטמו
סוק' כלולוں כטומת מה' כטודוטס חיוכ מטוס תפול,
וככינו כפלט'ג'י צ' לזרי בכנד וע'ג' מחק בתפולה,
וככלולב מוש דרכ'ג' רום להמתה מה' זבך דכלו
ליירוטלטמו ודרו' מטוס תפוף, הצל' כהן קקט כר'ג'
כלצ'ון כפטונו, דביז'ו מומת בהחוט עטמו נל' בכנד,
ולכינויו כדרן כתופליות צטומתחים כטומע ביעץ
טופטומים לחיוטו וכטומ' מעין טווח כטפורה דרכ'ג' ל�מן
ל'ג' מ'ג' ד'ג' מ'וו, לד'ג' טבנה, לד'ג' טבנה, ו'ג' ז'חטס נל'
קק'ה' צטנסק'ה' דהו'ן ד'ג' טווח נך' קיינ' צטט'רומת
בל'ה'א, ה'ג' צטעלמה' וד'ה' דרכ'ן נך' קיינ' צטט'רומת
מ'וו.

四

ממסופק מי נושא חומרים מכך וכיו"ג להרג
הוכליים כמו טרנגולים לטמות נמלות כל שפתה
הו יט זו מטע טווה, ועיין לר"י שחת ל"ד ט"ב ז' ב'
טוויה וכוי נ"ד טוטם מהותו זתק כמי מות, וט'
למלך.

ע"ג דבש' דין העמוציא דמיין ממוס ממתק ולבקשו
ברוחנויות ומלאות קליקע היינט ממוס צויכן, ומי' בראין
למען ממוס חילוק. ימלה מיינט ממוס ממתק, ומא
דליך רוחיא גמורא ליעון זיין, דלען דין נעל חילוק
הממי חילוק, מטה'כ' קמס חילוק חתני טווי
בלקליקע, מלע' בגוף לייד נלענ'כ' במת'כ'.

סימן קא

מלאת הטווח

۷

לשון כרמג'ס פ"ט בנו', מהד כתובות מה במקמֶק
לו מה כפנתן וכורו וכן כל כיו"ג, וגירוטלמי,
מהן ועוזו חבלין מהן לעציד מומזר (מצאר) חייב
משתנו, מזולג דנטיטים חצליים וצוויכ מעין
מייך, וכרמג'ס פ"י כל מה כי דפטול חצליים חייב
משתנו קותל, ועיין מג"ה סוסיו צ"ז, ובפ"ע כל
ו"ט לעגנון קותל פ"י כרמג'ס וקונט צ' נימין חייב
משתנו הוגג, ובמכתה ל"ב פ"ל קלינעת טמן רשות מעין
זונא, ועיין מג"ה סוסיו צ"ג ס"ק כי מ"כ צ"א.

וראייתך מ' מה שמה כי צמינו בסתיו כנשיטים
חבלים וצווותלמי מהויב מטוס טווכ ולמג'ס
כי קוטר כנ'ל וככיו מהו יוציא דלון לא קיימ'ל
ככלוי יוטלמי כוון דמנגרלה זילן לא'ב זולף לדית נ'כ
ככלוי יוטלמי וככיו מולע ממיינית בגוולה מטוס
טווכ כמו דלמר צפוקסט וויחי נ'ה הולג' וויחי דלון
קגולעת מטוס טווכ כלג', ווועס זיל' הולג' מטוס
קונקלט מטוס טווכ זיל' הא'ב זולף.

ולא זכינו לבזין זה דבכמה מה מקרים קומס סתירות,
דפטוטן מילר ומילר-קונלן נמה, ופוחל וטישיות
מכלוס נמה, גנוזלה צער כייני קליננט טעם, כו^ה
מיין ליריגס כמו כקולה צי' ייימין דמחיה' מושס
הוילג, וע'יכ' הסיק בגמלה לודעת נומר גנדולת מושס
הוילג, חלון דהין ורך ליריגס ניך ומיסק מושס צוּהָה,
משה'יכ' מושס פויו' פיקון בהווע נאלטהיי נליגט
הו נפיפילך וכוי'יכ', ובכינוי ככו'ה צל פוקסת דכוי'
פיקון הווע בטעה, עיון כויבט לאון רט'ס סוף דז'
אי'יך' עי', וכויו'ו דקיטלער צירוקשלמו הלי מלהן דעכיז
חבל, כיינו טווטס עטה לכתבל, וכן הלי מלהן
דעכיז מזל (כני' ברקח), וכן ברכס מפייה הלי
דייל דטיזר היינ' מושס טוות לבנלא מעין סט.

ואף וכרכמי"ס כ' צפיה למלים מנוס קוגר הק' טבוך עניין צוילך כמ"כ קוס' יכחות ד' נ"ז ד"כ ולומר מספלי פ' סלע פהיל חכלם טווי ופונן.

לעומת ה' נספחים ב' נספחים ב' נספחים ב'

סימן קנב

עד חוטי ברזל שפוגרים בהם שביגות

ב"ה, קריית צאנן, י"ט מנ"א חש"ל

הגדית צפלו עי' גורליים, סבואה מוקור בדין כל תלמי"ה, מלתק"ה
וסדרה"כ היו למות ורוק לנכמת"ס וגאיי"ג, וכיון דהן נל
בקיימ', ומלאון טרי"ב נרלה סבואה קבר שקטולין בראש רענן,
נוה מישיקין הכל כי' קטלייס לדלמה שגיא שמהזק לדרגה
דמענאה מומן, ומף דסוי ספיקת לדגנן, מ"מ סי' ספיק
ספיקון ידיעה, עיין פמ"ג סס נל"ה סק"ד, וכן מカリ ספק.
ו למ"מ גליר נסיבות הלו רק' קטלייס קבר למץין, חכל כטהנו
רוין שבלינו מושך נלגל צלי נדקינו, עיין נ מג"ה סק"ד
ועונכוצי פרד טמה. וונכלכלי' סס הוות מה' כתוב, בגילגולנו
נשאגו להקל נב' קטלייס ז מגולמו שבר נממיין צלינו ס"ק
וcosa נל האיזון עיי"כ.

וְעַבְ"פּ גָּס לִמְ"ט אַלְמְ"ה טֶןְלָי מַגְגֹּות הַלְּפָסִי, וְאֵכְנָי
קְמִילִים דַּיְקָה, דַּמְלָעִכּוּ פֶּלֶלֶל רַק דַּעַת לְזִיכָר טַלְגָה
לְכִמְלִי שָׁס קָרֵל מְמִין נְקוֹתָר בָּץ' דְּלִיטִים, וְעַכְ"כּ דַּוקְלָה
כָּלְחָא, וּמְדוֹס לְהַמְעָסָה דַּוְמָה לְקָדָר חֻמָּן וּלְקִימָה כִּינָן
שְׂכַשְׂעֲטָנִין קָשָׁר לְמִימְרוֹם עֲוֹתָן צְדִיקָה, וְלוֹהָ מְמַפְּקִין
לִישָׁה נְקָדָר דְּמַעְשָׂה חֻמָּן, וְלִכְיָה גַּעֲנִיכָה הַפִּי צְקָדָר הַלְּדָבִר
לְמַעַטָּה וּנוֹגָן צָו טִימָר כְּמָלָח קְרָמָה הַכְּבָדָה, הַעַפְ"פּ שָׁאָוֶל
חוֹק, וְעַכְ"כּ מְסֹות טַלְגָה נְעָסָה צְדִיקָה סָלָל קִימָה וְהָיוּ שְׂמַעְשָׂה
דְּוּמָה לְקָוָתָה, כָּלְחָא גָּלָל מִיטִין סְהָגִיעַ הַמּוֹזָק לְדָרְגָה דְּמוֹמָן
מְלָךְ טָהָן הָלָל קְרִיחָה. וְכָלְחָא גָּלָל גַּס נְקָטוּוֹיָה טֶןְלָי
גְּמַקְמָה הַדְּלִילָה דְּדַעַתָּנוּ, סָלָל נְעָנִין קְוִוִּילָות לְסָגָתָה הַלְּפָסִי
מְוֹלָסָה זָהָר מְלִי דַּוְקָה הַס דַּרְךְ קָרֵל וְזָהָר שִׁיטָה לְמִימְרוֹם,
כְּכָלְחָא גָּמִישָׁין אָדוֹן מְעָשָׂה חֻמָּן, וְעַיְן צְעָלָן שְׁאָלָמָן
אַמְכְלִיק שְׁאָמְמָךְ זָהָר, וּלְפָעָנָעָד כְּמָלָח קָשָׁר שְׁנָמָסָה דַּרְךְ
כָּוֹ שְׁלָמָתוֹ מִמְּדֵי נִיכְמָה דְּמַעְשָׂה חֻמָּן וְדוֹבָה

ג) זהגה נידון לדין סקונכיס טרי קיום לטזרול וע"ז
וקולניות מומס יפה, המכורה טו לאינה
בלרלינג'ס סט נפי' מטבח כ"ט, הפומל מצלט מע טבזין
וمن הטכלף וכוי ה'ז מוללה קומר ומיני, וטיערו כדי שיעמוד
שהכל נפמיומו כלן קירלה טנמלה ממלכתו ממיקימת
ע"ז, והוא גם בס זמג'ה ס"ק ט"ז ע"ז ט"זין לכי ס"ג,
ובס ס"ק כ' לעניין קלעתם טערות לדמי נגןן חכל הקולע
יעמין מיען מאנס לוגר כמ"ט בלרלינג'ס (ויאו צפ"ט ט"ז ע"ז),
ואיכלם בטעיר כל האקי ליריגא, ועוד טלאין קופפה לאטקייט,
ויאו ט מהטוק' בטזם ע"ז ע"ג ד"ה וכי ע"ז. ונימה
דקליעת טערום פוד וטוען טיער טוואלי סט בלרלינג'ס
בכ"ז ס"מ לוה, זוז טטאום ככ רוחט עטוי מטערום,
וכטפומל כ' מוקין כלון ב"ז מוליה בזב

ובאו"ח סי' מקי"ד ס"ע, הין גודLIN מם ספמילה, וכמג'ן סס ק"ק י"ט וס"ה לדוטו נתקייל קליינט ווין נקי' צ"ג כי"ז גנ"ל, וצמלה"ס"ס טמס דרכו טריגנס מה טויה ה"כ ס"ה סקמילס מטור ע"י"ש. וצנחתה מדס כל' צבם נכלל כי' חות' ה' העי' על סרמאנ"ס לדופתן מוגולדה דקונטה, לדס צווע ימד נ' תגליט דקס' ה"כ קוי שוח וטולדה לטוטה סום, וכ"ל סרוכם כל' צבם סי' ע"נ

מכתבו קabcdefghijklם, ובכדר הפטלך נכיי כיילון שמנימין
נכס מיעי מהפה, וכלי צלע ימי'צטן סוגרים
התקים ע"י אפוגזיס נפיו טוע נחל סמעוט ננייה,
וקונציגיס צי' קלות נחנוך זע"י וקולעיס חומס נימל,
וכתניכים נלוין סמיהל ממיין סקט ומל"כ מוזין
וקולעין זע"י, הס מומר לעצום כן בנטן.

א) בගוף טמלוּתָה דקוטר, לדעת לרמ"ס פ"ז מעתה
 כ"ה וכלי"ף פנ"ז דצטム [לך מ"ה ע"ג מדוי
 כל"י"ף] לודק דמלחוּת מרתין, קשור צל קיימל ווועוֹת מעטה
 הווען מייב, ולרט"ז שצמ' קי"ב ע"ה צד"ק נדרשכטפַּי
 ואילרמ"ס אס פ"י ל' כל קא"ק מייב הפל"י צל שליטות. וקייננה,
 לרמ"ס ולרי"ף גראַט דהיאנוּ געולס, עני צה"מ דק"י צי"ז
 צמו"ז ס"ק ה' וב' וגטמ"ג צמצומות סק"ה וגה"ה סק"ג,
 וווען מילוק צין פלי טנה ליטס לאנערלה בעפעוּת מסלמיינ"ט.
 ובטלוקה דפער אוֹלט מוקט נקט ריק צל קיימל ווועוֹת מעטה
 הווען, ומעטה הווען ווועוֹת צל קיימל גה. זטמלוקה דומוּר
 לכטמלה נקט אוֹלט צל קיימל ווועוֹת מעטה הווען. וויל' ציון
 דהיא צל קיימל כוֹלְג גס יוס ה', דלא סליטה כטנג ציקמוּת ווועוֹת
 הווען, וכלך גל' פאַלְעָז זאַ וויל' ק.

ולדעת ר' יי' ור' יג' טלוקה כיינו בקיימה גומל,
ליינו נזמן. וטס כטו"י סק"ה לךך שליו טן
קיימה כיינו לא דעם הנטס לאמיר עיי"ח, לע"ע מוש
כטיעור למם' צנמ' ניטרלן קאנ' גלון ל"ב עמי' ק"ג.
גערך שי טס נמ"ה עולר זוז מאך דמאך מולין דג' ט'
צ"ה כ"ב' ומידן, לר' היליאו נקט למספיגין, וע"כ לךך
טומיט ט"ק כיינו לא קאך מוש ננטס לאטמיינו כל' יוס
ניי"ח. ולדען הרט"ס נקט צל'H מומן גמידה, עיין צעולם
בוגם טס ס"ק ד' דמיין, הכל קמג'ה קק"ס פשיטע לא
לט מעלה ומיל מולדת כל' וגמ' הולמת דמיינט נקט דמיון
טעשה נקיים עיי"ח.

(ב) **ולחכמתה** סכין הממגנֶל טס בקעיף ה' ציטט
למרמ"ס וכור"ף, וארכמ"ל נג"ה צ'
למן ד"ה ליט נפזך סלון נטאל טס קטע טס' צ'
קסטריס זע"ו דמיון נקיין מהם מקלי כטב כל חומן
מלפטי נטהני פ"ק למסוכן לקובען וכן נועגן, וכן מוגבות
מלפקי צלמי שגבורים דן מ"ה ע"ה מדפי קורי"ף נחות
ג'. וטוטו ליקט נציתם שלמרמ"ס וכור"ף, לדרט"ז וכורל"ק
כיוון לאוון ליוינו (דבזא מייל שגבות מלפקי וכ"ה נסידין
בד"מ אס קק"ה), מומל נצחיקלה לדידנו, וע"כ צוה
לשולם"ס וכור"ף, לדמדג רג'יעות גס בכ"ג נמנעת
חוון גרייל ה' צטו עטוי ליוינו, מקור מדרכנן. וכ"ק

תְּבִיבָה וְעַמְּלֵה בְּגַדְגָּלָה, תְּבִיבָה וְעַמְּלֵה

3113 PPT 3710

三

בְּרִית מָנָה נֶגֶד

19

ס"י ג' מומ "יק", וול"כ מין דלטש"ז ואלה"ק טלי נגמלי
ביכל דורי לויום, ונארמץ"ס ואלי"ק סי פפק לדרכן, וולא
הקל דה"ר לנוחות זורן. ויל"ז שמות בטעם רקיעו בגליותיו
כל הגלליי כנ"ל.

ונעכ"פ וזילום נעלה מושך כלותן ריכמ"ה, וול"כ עכ"פ
נקולע נמי"ד שטוח לויום, טה להקל בכט"ג אהינו
מעשה מוכן ולווע לקיימת, וק"ז שול ממי"ש הבו"ז צו"ד
ס"י ג"ה סק"ה מסל"י דרכן מוקט לדודעך מומל נון
טיטין ממילה עי"ק ודו"ק.

ויאנו לומת כל נופל, זכרן גמאל כפרק כל
גדול הוּם י' ממה על הנשים שמחצאות
הטליה"ר עס מומנטים לדחי' ז' מכיפות רף צהינו נקיימת
עיז"ק, וגערוגם בזוטס מהו"ה קי' פ' הוּם כ"ג לאガסומ
מלכי פ"ד לשנת קי' מנ"ז נמפרה מון מלוק צין צל
קיימת להינו צ"ק וכמ"ז סרמ"ה צמו"ז קי' צי"ז ס"ג
עיז"ק. ומ"ת לעיקר כלותם בסופר כסיס ממירין צטהינו
צ"ק, וכ"פ צטו"ע לרע המתינה אס צק"ז ורק צהן נתקל
בפני ע"ה, וגננה ורדיס סקספלידי מה"ז כל ג' קי' יי'!
טליריך מוד באנקיס טמקטעין גנד ע"י הסITEM מסע מזרע
ז' וג' פעמים וממפיק נאס קומו כלו קיט ננטה ע"י
טאיליך, וג' סכליש צמו"ז צלון להממיר צמיה"ר ז' כ"ה
בעותה ע"ד שטיקיס ייטר רב"ם, עי"ק נקי' יי'ן דחמי
מופירת זים להוואר צעדיו להפליך בצעה זכרין נבדות
בצד מטה"כ בקיימות נגיד הנשים שדעתן לקמןן אין יmis
ריכס עי"ק פינט.

אבל צי"ד אין זה טיכלה למופר כל, שרך מקבב השם
על פ' בטיקת אנטנטה פטמות ולבגור, ומקבב השם
בכל"ג צי"ר רק להוואר ניג"ל, ומין טהינו נקיימת ועדי
נדין הרעי נפומות מיקב ציומו, לפענ"ר אין גירק לומת זה
כל.

ל

סימן קנג

עוד בהנ"ך

ב"ה, יונאן סיטי, ב"ה סיון השם"ב

ע"ד צהנותו צענין מומי דחן במקומות צייר טוגרים
בסט עקיות מזון, נבר מכמי מוה זמן מזונת
לסיימיל עיין סימן טקולדס], ולז"ג טעםך.

ובעת ניל' עוד דגנאי ארמץ"ס פ"י ט"מ, שפטן
טוגים מן סטויין וכו' לו' מומי שער וכיזה
בן טרי וו' מולדת קובר וחיג, וטיעלו כדי שיעמוד שאנט

בשם טילואלי פ"ז דצמם ס"ג [לך נ"ה ע"ה], ווגדל
פמילה מתמען ננייה ל"ז ע"ה וכרכמצ"ס נה' יונ"ט פ"ז
ס"ה למייך מזוס מזון מלה עי"ק.

אמוגם בפמ"ג נה' ח' צמ"ק צי"ז רוחה שלך, דבנימין
בקין מיעיך מזוס הוגה, מטה"כ חבלס טוועיס גקיס
ועכיס להן מוגר רק מייך מזוס קושר עי"ק, ולהכי לה
שוח. וגלהמת מלפון ארמץ"ס שנקט מון האו"ן ומון פטנף
וכו, וו' נקט סמס שפומל חבלס מכל מין, כמו שאטמייק
המג"ה, נלהה צדריק ה' צה"ג דעדיס נייטה וטינט כמו ניימין
ולו"ק. וע"ע צמנת סולם מוה ל"ז מלומס כי' נאך דגותל
פמילה לי מזוס מזון מלה זו וו' עי"ק.

ד) ונעכ"פ נאך לשפטן חבלס, חס מיזו כמו ייימין, כי
מולדה דקוטה, ח'ן דוקה שיעמוד בתנבל
פמילתו כ' אונמל מלהלכו ממקיימת כמ"ט ערמץ"ס פ"ז
משבם ס"ה, והרכ' חמינה צאו"ע צלו טס צמי"ז טעיף
י"ל סומסף ח'ן מל"ק ה' קור בצל סואו, וו' ב' צוונגו מס
כל טואו דקומה, דטס מיזו מתקיים צל' קאילס לה' פוי
מלומס כל. וו' צוונגו דהטולדה דמוריימת סומ' דוקה
שפומל וקונע מצל כתיעור זה שיעמוד כה' צל' קטירה כל
נקופו, ח'ן כתקולע רק כי' קליעות לו' ג' צכל"ג טימפלד
ולג' יקה נטהר כה' לי טס צוונגו נלה' צוונגו מעיניכ' ולי'ק.
סוי רק לדרכן ודו"ק.

ו' וכל זא סומ' רק טעופא כן לממיות, וו' ב' כ' דגוזל
פמילה טוח לממיות, וו' צעופוי ה' שליך ולטרכ'
מ"מ מיזו ככין טעה, זא טס סמיהה ה' נט' קערל שטפץ
ולג' ציטול סמלה, ויט להמיריך טווע' נגדר שליך וו'קמ"ל
ויזו"ל דנטומל בעי' נקיימת ומעשה ה'ו'ן, דולדי' קטולדה
ל' צהן מטה'ן להיזוח צע' נקיימת טוועס ומעשה ה'ו'ן,
ו'למ"ז ליכ' חייכ'. וו' מלוקה דפטור ח'ן דוקה טטיעו
לקיימת, מג' פומל לה' נוצר כל, וו' חס טס טס גס צוה,
מ' דיקט ה' סומ' מעשה ה'ו'ן, דה'ל'ה מרט' נפיכות

וזהך זכירות דטני טగורייס כ'ל, דיקט נ' קאילס
כ'ל דדמיל עכ"פ לקור קיימת וממעשה ה'ו'ן,
ומישיק טאגע לדרגה דטוק וטמץ' דטומן, מטה"כ כ' כפומל
כמה קליות נדרך להען כנידון ליין טהינו עומד לטקיסיס
ועטי' להטיר ציומו, לדעתי ה' נאך לומת כל ולמייח
גענינט' ב'ל' ליט' צי' פזילו.

ה) וגב' נג'י ז' קאילס גוף, עי' צה'ר טס קק"ה דכ'יו'
לטכל"ק מזוס לנטילס ה'פ' צל' נט' נט' נט' נט'
נלה' להקל טפי' לה'ז' זורך כל טעטוי נט' נט' נט'
עיז"ק. ויט להסמייך עוז, נמ"ט ספמ"ג צה'ר טס ק"ק ד'
צ'ג'ל דהוי ספק מטיר ליעטה, וכטוי' יול"ד צי' ג' סק"ז
דסיל' זא טס מקלון ליעטה כל טעולס י'ל' לטוא קפה,
וידע טמירות זא [עיין א"ד טקיפ"ז מעלה ממן ומא'

ונשות חוט שזר, ע"י שנ
בעשיותם לבדים ע"י שמו
מ"מ זה בזה, ונעשים כל זו
זה הוי נמי תולדות ט
אפרים עושה צורת בגד,
זה הוא לו המלאכה ייש ו

(טט) הראב"ד (פס) דד

שהוא כמגן שוד
ולחינו דהרבב"ס (פ"ז)
משום בונה, "שלל ה
ארק הכל עד שנעשו גוף
בבון". והכי גמי בעשיין
תקופת חתיכות צמר ומה
պ"ל. ועי' בש"ת מהרלב
לסתור דברי ה

אבל בungan אבות (מלכת לוג) כתוב דשוזר כי
חוטין חייב משום אורג, ועי' בדברינו
(מלכת לוג לוט כ') דכלאורה דבריו צע"ג
דמלאת אריגה הינו הנטה חוט ערב לחוץ
חוטי השתי, וא"ב דוקא בקליעת ג' נימין
שколоע אחד מן החוטין לתוך שנים האחרונים,
דומה למכניס חוט ערב לתוך ב' חוטי שני,
והו שם מלאכת אורג עליה, מה שאין כן
בוקולע ב' נימין לחוד, דלא שייך לקלען זה
בזה אין על זה שם אורג כלל וצ"ע, [ועי' עוד
לקמן מלאכת פוצע].

מבואר לפ"ז, דלחוזר ולתקן השוריה
שבראש חוטי הציצית, הוי מלאכת
דאורייתא, או משום טויה, או משום קשייה
ויתברר אי"ה באורך בדברינו לקמן (מלכת
מלך פס) ועכ"פ ציריך זהירות הרובה בזה (וע"ע
קס לוט י"ג).

עשיות לבדים

ג) עוד כתוב הרמב"ס (פ"ט פל' ט"ז) וזה ל
העשה לבדר הרי זה תולדת טויה
וחייב ע"כ, ואופן עשית הלבך, ביאר הראב"ד
ב להשגות שם שהוא לוקח צמר מלובן ומונפץ
ושוטחו על בגד, וננותן מך [זהיא צמר המלוובן]
על מוכן עד שנעשה עבה, ומטפיחו במים וכ"ז
ומזהדקן, עד שמתחרך ומתקשה וועשה הלבך
מאליין, וסיים הראב"ד ואם זה החיבור קורא לו
טויה אני יודע וכו' ע"כ. וסביר הרמב"ס
לדמיותו למלאת טויה ביאר בש"ת הרלב"ח
(קי' י"ג) הביאו הטל אורות (ף נ"ז) דכמו
רטואה תכלית פועלתו לדבק חלקי צמר הקטנים

צורת החוט, או גם קודם לה כשמכינים
ומתקנים את חומר חלקי הצמר שיתחלק בשותה,
ומושך את הצמר עד שנאהית לפניו כחות,
אפילו קודם שמתחיל פועלות השוריה ע"י הכלוי
פלך שייאחו סבכי הצמר בחוזק זה בזה. ועי'
עוד מה שdone בזה בש"ת מהזה אברהם (קי'
כ"ז) ובש"ת מנחת יצחק (פ"ט סי' כ"ז). ולפי זה
יש לדון נמי לעניין טויה בשבת, דוגם הפעולה
שמכינים את הצמר או צמר גפן קודם הטויה
חשבי טויה.

שורר חוטין כגון חוטי ציצית שנפרד

7) נתבאר דמלאת טויה היא לחבר חלקי
צמר הקטנים, שהיא נאהים זה
בזה להיות חוט ארון, ויש לעיין בחוטי ציצית
הכפולים שモונה העשויה שזור מכ' חוטים
נפרדים, ומizio דלפעמים למטה בקטוז החוט
נתפרק השוריה, מה דינו אם חורר ושוזר
בראשי אצבעותיו אם מתחיב בהו משום
מלאכת טויה, או משום מלאכת קשור, דיש
לומר דעתיה לא שייך רק בשורר יחד חלקי צמר
קטנים כמוות שהיא אחר הגזיה, אבל בשורר
יחד חוטי שלמים גמורים אפשר דחיב משום
קשר, וכך שכטב הרמב"ס (פרק י' פל' מ')
בהתופת חבלים.

והנה החיי אדם (פס פ"ל) והובא דבריו
במנחת חינוך (מלכת קטעות לוט ל'), כתוב
ראיתא ברוקח (קי' ע"ה) בשם ירושלמי (פ"ז פל'
כ' נ"ה ע"ה) דשוזר חוטין חייב משום טויה
ע"י". ומתיקך כתוב החמי אדם (כל' כו- נט' מ"ט
ס' ק' ל') לתמונה על דברי הרמב"ס הנ"ל, דלפי
דבריו נמצא דחיובו משום קשר ע"ש, ובש"ת
ההשmitt הרמב"ס דברי היירושלמי הנ"ל, משום
דודאי הרמב"ס חתר לו מקור יותר מבורר,
לדמותו למלאת קשור, ולא למלאת טויה
וכו' ע"כ. וכן העיר בספר טל אורות (ף נ"ז).

ס"ט נ"ז א"ג

ט"ז

בג"ג ז' חמ"ט קי"ט צ"ט א"ג

לגו' חותמים וליכא חיוב אלא משום קשור בלבד, דשם קשייה עלה ולא טויה ואריגה, וכן אם דעתו להתייר ביום שרי לכתלה [זאת מעשה אומן הוא עיי' ליקמן (טומ' י"ח)].

מפריד פטי' החבל

^ט) נתבאר מדברינו דפוטל חבלים חיבור משום קשור וכדרכם ברכב"ם, ולטימ שם הרמב"ם וכן המפריד את הפטיל הרוי זה חולdot מתיר וחיבכ ע"כ. והיינו דסתירת החבל הניל חיב משום מתיר. והנה בדברינו לעיל (מלעם פולע) ביארנו דמתיר קליעה ג' חוטין שורין חיב משום פוצע, ובסתירה קליעת החבלים הרוי מבואר דחויבו משום מתיר, ולא משום פוצע, והטעם פשוט פשוט דכמו דליך משום אורג בקולע חוטי חבל וכחטעם שביארנו, דין דרך אריגה בחבלים שהם חוטים עבים, הוא הדין נמי לכיכא משום פוצע בסתרתו, רק חיבורו משום מתיר, דעה מהחיב במתיר הקשר.

ובשו"ע (ס"ז י"ד ק"ז) איתא חותמות שבכים וכוכ' שהכיסוי שלהם קשור בהם בחבל, יכול להתייר או לחתוכו בסכין או להתייר קליעתו וכוכ' ע"כ. ובגהגות רע"א (פס) ציין על דברי המחבר דברי הרמב"ם הניל דפוטל חבלים חיב משום קשור, ומפריד חיב משום מתיר וסימ בצע. וכונתו לדדריו דבסטור פטיל החבלים חיב משום מתיר, א"כ אמר מותר להתייר קליעת החבל הא חיב משום מתיר. וכן הקשה בספר מגן אבות (מלעם מיל) ונשאר גם כן בצע ע"ש, ובשותה אבני נזר (ס"י קפ"ג).

אב' הלבוש (פס) כתוב וזה חותמות פי דלהות שבכלי וכוכ' אם הם קשורים בחבל יכול להתייר וכוכ' או להתייר קליעתו, שאין הקשרים והקליעות הללו קרוין קשר של

קיימה שאסור להתייר, שהרי להתייר תמיד הם שעויים, ולאו של קיימת הם עכ"ל. ובדברינו מישוב קושיותם על הרמב"ם, דהני חבלים של חותמות שבכים לא היו עשוים לקיום בין הקשר שלהם ובין עצם קליעתם, משום הhei מותר להתייר ולהפקיע קליעתן, ומדובר שפיר לשון המחבר הניל ומותר להתייר הקליעת, ורואך בחבל העשו מוחוטין עבין כמו שרגיל להיות החבלים, דבזה ליכא חיב משום פוצע במתיר, אף אם עשו החבל ע"י הקליעת דהינו ג' חוטין או יותר זה בתוך זה, ולא מהחיב אלא משום מתיר וככ"ל, משום הhei מותר באינו עשו לקיום. אבל אם החבל שור או עשו בקליעת מוחוטין דקין, נראה דיהיה אסור להתייר ולהפקיע הקליעת אפילו כשהיא נועשית לקיימת, כיון דשם טויה ואירגה על זה, והחיב משום פוצע במתיר, ולא מצינו בטויה ואירגה רבשאינו עשו לקיום מותר לסתור הארינה והטויה כמו בדיני קשר ותפירה וככ"ל.

ונשמע מדברינו דافق לכתילה מותר התרת קליעת החבל שאינו עשו לקיום, ולא אמרין בזה שיהיא איסור בהתרתו משום קשור או מתיר קשר מעשה אומן, אסור להרמב"ם אף באינו עשו לקיום וכדבריארנו לעיל (טומ' ג'), ועי' שם (טומ' ד') מדברי הרמ"א דיש להחמיר בדברי הרמב"ם, ולאסור כל קשר על גבי קשר מחשש קשר מעשה אומן, בקליעת חבל לא אסרים בכל זה, וכל שאינו עשו לקיום מותר אף לכתילה לקשוו ולהתייר.

7. קשר חוטי ברז (טוויסטער) בראשי חבילות או להתיירם

ויש לזכור מזה במאי דמצור כהיום חוטי ברז דקין שעודרים אותו בראשיהם ועל ידן סוגרים הקופסאות [טוויסטער"ס בלע"ז], ולפי דברי פמ"ג הניל דדומה בחוטין דקין

הנק לטוותן או אלה, א"כ בחוטי טוות מנגן אין שיטות רך ממשן. וא"כ כמ' גללים. ובק' כמ' דזוקא בשזרן עי אסור משום קו פגומו ליכא אישו הבי נמי בחוטי ב ש' להתייר בין שעונשיות רק לי קשר.

אמנים כל זה ו אבל אם גלויהם כן לו אקלים מכוסה צובר, וקשורים ה יש כוה משום י'

חשו' חוטי ציר ונארא על לשון שפוצוי מאד בר שאלותן, דאסור פפי' הפמ"ג הנ"י דקין דקין דרך קולם נראת ודאי יה' מפותל חבל מונחת חינוך (מ' בדרכנו נייבה בתב' המכוב דלאו טרא (קנ' ק"ג).

דלי' שנפסק, לא יהא קורשו אלא עונבו, ורבי יהודה אומר כורך עליון פונדא וכרכ', ובבלבד שלא עינבנו וכו', ומפרש בגמרא טעמייה דרי' יהודה דס"ל דעניבתה גופיה קשייה היא ע"כ. יש לבאר במאן נחלה ר' יהודה וחכמים, ואין לומר דעתם דחכמים הוא משום דבראלכת המשכן מצינו עשיית קשר ולא עניבת, ומשום הכי אין בככל קשר לענין מלאכת שבת, דהא ודאי דאיינו ציריך שהיא דומה ממש למשכן, דהא שם היו קושרים המצדדות לצורך צידת חולזון, ולענין שבת בכל חיבור ע"י קשייה hei מלאכה [וכבר הארכנו בזה בדרכינו לעיל מלכם מלהן לות ל'], ודודאי שלא בעין שיה המלאכה דומה למגاري למשכן ע"ש], וא"כ כיוון דעתה חשבי חיבור, למה לא יתחייב לחכמים על זה משום קשור.

ונראה מהדברים מתבארים היטב בדברי הרמב"ן במלחמות (עלונין ל"ט ע"ג לפ"ז), ותוכ"ד שם ולקשרו קשר מרופה שאינו מהודק בשבת תלייא בפelogות ר' יהודה ורבנן הנ"ל באם חייב בעניבה משום קשור, דר' יהודה ומחייב בעניבה הוא הדין נמי בקשר מרופה, ורבנן בעניבה לא חשיב ומשום דאיינו מתקיים, הוא הדין נמי קשר מרופה לאו קשר חשיב, וכותב שם הרמב"ן דלפי שיטת הר"ף והרמב"ם הנ"ל (לוט ג'), דס"ל דלא מחייב משום קשור אלא קשר מעשה אומן והינו קשר אמץ וחזק (עי' לות ד'), ודאי דעתך מרופה איינו חייב, ר' יהודה דס"ל דעתה קשייה היא והוא הדין קשר מרופה, לית ליה האי כלל איפלו בקשר של עניבה מהחייב, כל שכן בקשר ממש רק שאינו מהודק כל כך כמעשה אומן, אבל שהוא קיימא קצת ר"ל דהקשר מתקיים ס"ל לר' יהודה ר' חייב משום קשר ע"ש באורך. [ועי' לעיל (פס) בכיאור דברי הרמב"ן].

הנושא לטוטן או לארגן חייב משום אורג או טווה, א"כ בחוטי ברזל הדקין דין דרכ' לאORG הטעות ממנה אין בה משום טווה ואORG, וליכא בשוויותן רק משום מלאכת קשור וכמו בפוטל הפלים. וא"כ כמו גבי חבלים הרוי נתבאר דין הוגוקא בשוזן על מנת שלא להתריר ביוםיו הוא אסור משום קשור, אבל אם דעתו להתריר השווומו לכא איסור בין בקשירתו ובין בתורתו, כי נמי בחוטי ברזל כל שדעתו להתריר ביוםיו לש להתריר בין לשווומו או להתריר שווומו [שונשת ר' ר' לוי][], שלא אסרו בזה משום קשר של מעשה אומן.

אמנם כל זה דוקא בעשייה להתריה תמיד, אבל אם קשר כן קופסאות על מנת להניחם כן לזמן קצר, כגון כשמניהם מאכללים מכוסה בקופסאות לפריעץ' לזמן קצר, וkosherim הקופסאות בחוטי הברזל הנ"ל, יש בזה משום קשור ואיסור להתריר בשבת.

ראשי חוטי ציצית שנתפרדו שלא לשוזן בשבת

(ג) ונראה על פי דברינו הلتאה רבתא לשבתא, שציריך ליזהר במה שמצוין מאוד בראשי חוטי הציצית שיתפרדו שיזווזן, אסור בשבת לחזור ולשוזן, דהיינו דברי הפמ"ג הנ"ל חייב משום טואה כיון דהם חוטין דין זדרך לאorgan ולטוטון, ואם נעשית ליקום נראה ודאי דגם משום קשור חייב, שלא גרע מפוטל חבלים וחיב בתורויהו, וכן כתוב תמנחת חינוך (מלכם קוטל לות ג'). ועי' עוד בדברינו (מלכם טויש לות ג').

עניבה אם חייבא קשר

(ה) ברבב' המחבר (ס"י ט"ז ס"ג) עניבה מותר דלאו קשר הוא, ע"כ. ומקורה בוגרא (ס"מ קי"ג ע"ט) דambilא שם ברייתא, חבל רוקא בחוטין דין

הרי להתייה תמיד הם גם עכ"ל. ובדבריו ב"ס, דהני חבלים של ז' עשויים לקיום בין קליעתם, משום הכי קליעתן, ומדובר שפיר יותר להתריר הקליעת.stein עכין כמו שריגל כאחוב משום פוץ' החבל ע"י הקליעת ר' זה בתוק' זה, ולא אבל אם החבל שזר עין זקין, נראה דיהיה קליעיה אפיקו כאשרינו טויה וארינה על זה, ר'ו, ולא מצינו בטוויה לקיום מותר לסתור קשר ותפירה וכן'.

כתהילה מותר התרת עינו עשויי לקיום, ולא בהתרתו משום קשור עין, אסור להרמב"ם ביארנו לעיל (לוט ג'), הרמב"א דיש להחמיר כל קשר על גבי קשר; בקליעת חבל לא זו עשויי לקיום מותר זרו ולהתרiro.

ויסטער"ס בראשי התרום

מצוי כהיום חוטי אותו בראשיהם ועל ייסטער"ס בלו"ז, רוקא בחוטין דין